

Copyright@ O.G. Arion
Copyright@ UNCONVENTIONAL PUBLISHING 2019
pentru ediția prezentă

Toate drepturile rezervate, inclusiv de a reproduce fragmente din carte.

UNCONVENTIONAL PUBLISHING
Str. Înclinată, Nr. 37, Lot 2, Constr. 2, Sector 5, București
email: contact@edituraup.ro
www.edituraup.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ARION, O.G.
Ultimul viking / O.G. Arion. - București : Editura Up, 2019
ISBN 978-606-94766-9-7

821.135.1

Bun de tipar: Aprilie 2019
Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

O. G. Arion

Ultimul viking

București, 2019

Capitolul 1

Era aproape două dimineața când am terminat de verificat ultimele acte și am închis mulțumită dosarul voluminos pe care, dintr-o pornire vanitoasă, îl etichetasem *documente de proprietate*. Înțepenisem de tot stând pe scaunul rigid și inconfortabil de la birou, cu piciorul drept îndoit sub mine. Îl simțeam acum amortit și greu, parcă străin de restul corpului. M-am întins și am căscat cu poftă, dându-mi brusc seama cât de obosită eram. Dar visul meu intrase deja în linie dreaptă: cafeneaua era a mea.

Coquette era mai mult decât un vis, era casa mea, iar ziua în care bunicul îmi dezvăluise hotărârea lui de a mi-o vinde mie va rămâne pentru multă vreme în *top cinci cele mai bune zile din viața mea*. Prețul fusese simbolic, adevărata investiție desfășurându-se în toată amploarea în perioada următoare semnării contractului. Asta se întâmplase în urmă cu două luni și de atunci îmi petrecusem timpul alergând între depozitele de materiale de construcții, discutând cu mica echipă pe care o angajasem pentru renovarea localului și încercând înnebunită să aleg cele mai potrivite nuanțe pentru vopsea și tapet. Refuzasem cu o încăpățănare copilărească, pe care ajunseseam să

Respectiv regret după prima săptămână, serviciile specializate ale unei firme de design interior.

Noul meu statut de proprietar stârnise o adevărată furtună în sânul familiei. Mama mă sunase și se dezlănțuisese așa cum nu o mai auzisem niciodată. A fost o experiență de-a dreptul șocantă, având în vedere că mama poate concura cu succes la titlul de *autentică doamnă a Sudului*. Cunoașteți genul - frumoasa păpușă de porțelan, veșnic zâmbitoare, delicată ca o floare exotica la exterior, dar dură ca oțelul în interior.

Tata - mai practic și cu o doză considerabilă de sânge yankeu în vene - mă întrebese doar dacă voi mai practica meseria pentru care mă pregătisem cu atâta aplomb, aceea de medic veterinar.

Fratele meu mai mare, Kevin, mă vizitase la scurt timp după aflarea veștii, trimis probabil de mama. Ei bine, nu pot să neg faptul că este o femeie abilă, iar tactica sa ar fi fost o mișcare inteligentă în alte circumstanțe. Kevin este jurnalist, angajat la un cunoscut ziar din Charleston și probabil că fusese însărcinat de către *aripa sudistă* a familiei să facă o recenzie realistă și pragmatică a aventurii mele.

După ce strămbase din nas, privind neîncrezător pereții scorjiți și lustrele strâmbe din sala principală mă bombardase cu întrebări despre avize, acte, aprobări și tot felul de alte chestiuni tehnice. Spre surpriza lui - destul de neplăcută, dacă ar fi fost să mă iau după expresia pe care o afișase la sfârșitul conversației noastre - aveam, ca să zic așa, temele făcute, doar nu degeaba lucrasem în fiecare vacanță de vară aici, devenind în timp mâna dreaptă și

sfătuitoarul bunicului meu Leonard, *aripa nordică a clanului Grey*.

Doar Diondra, sora mea mai mică a fost realmente încântată. Își suflecuse mânecile și se apucase de treabă cot la cot cu cei trei muncitori pe care îi angajasem. Deși cu patru ani mai mică, Dodo, cum o alintăm noi, este cu douăzeci de centimetri mai înaltă decât mine și are o rezervă inepuizabilă de glume și bună dispoziție, reușind să transforme orele petrecute vopsind tocurile sau jupuind linoleumul vechi și decolorat într-un adevărat maraton de râs.

Dodo studiază artă la o școală particulară din Boston, *pension* cum o numește ea în glumă, iar până la absolvire cochetează cu modellingul, cu toate că scopul suprem este o carieră în domeniul artelor frumoase. Iar mica mea Dodo este ea însăși o operă de artă: înaltă și subțire, fără a avea însă nimic din înfățișarea androgenă a manechinelor de pe podiumurile celebre, cu părul castaniu și bogat și ochi mari, migdalați, de un verde limpede, sora mea este o apariție absolut fermecătoare după care toate capetele se întorc involuntar.

Eu, pe de altă parte, am moștenit părul de culoarea coniacului din partea bunicului Leo, vreo moștenire latentă din partea vreunui îndepărtat strămoș saxon, și ochii verzi ai mamei mele. Din fericire, pielea mea nu are nuanța aceea de alb lăptos specifică roșcatelor, ci este mai degrabă arămie și mată.

Sunt scundă, mult mai scundă decât frații mei; de fapt, dacă stau să mă gândesc mai bine, eu sunt cea mai scundă din familie; și nu sunt nici pe departe

Respect vreo slăbuță, ci doar bine alcătuită și modelată în punctele esențiale. Ca să fiu în totalitate sinceră, port măsura 10, iar în momente de agonie sentimentală, garnisită cu porții generoase de înghețată și ciocolată cu mentă, mărimea 12 devine înspăimântător de confortabilă.

Soneria telefonului zbârnâi în liniștea desăvârșită, făcându-mă să sar în sus, în timp ce inima mea păru să o ia în sens invers și să îmi aterizeze în stomac. Înjurând copios, am înșfăcat receptorul.

— De ce eram sigură că ești încă acolo? ciripi Dodo.

— Ce naiba faci la ora asta? întrebai eu.

— Te verific, veni prompt răspunsul.

— Ba nu, mă sperii. Era să mor de inimă.

— Păi asta chiar ar fi de rău augur, râse Dodo, apoi continuă pe un ton care se voia serios. Dacă mori, nu mai poți să vii mâine la deschiderea oficială și să te lauzi cum ai cojit singură tot tapetul ăla oribil, nu?

— Hei! am protestat eu, dar începusem să mă relaxez și deja zâmbeam.

— Și acum serios, du-te acasă. Odihnește-te. Da? Este un ordin!

— Da, am fost eu de acord, amuzată de faptul că surioara mea mă dădăcea astfel. Și, Dodo...

— Mmmm?

— Mulțumesc pentru tot, am spus serioasă.

— Nah..., făcu ea. Spune mâine invitațiilor că te-am ajutat și eu la tapet și e OK.

Încă mai râdeam când m-am îndreptat spre ieșire. Am trecut prin sala principală, aranjând cu un gest mecanic o zaharniță de pe una dintre mese și m-am oprit privind cu mândrie în jur.

Inițial cafeneaua fusese alcătuită dintr-o sală circulară și patru saloane mai mici, dispuse de jur împrejurul camerei centrale, dar eu renunșasem la pereții despărțitori în favoarea unor uși glisante, semitransparente care, la nevoie, se puteau deschide, formând un spațiu destul de mare pentru a putea găzdui un eveniment de circa o sută cincizeci de persoane.

Noul tapet de culoare crem avea imprimată niște flori mari și argintii, foarte discrete, vizibile doar din anumite unghiuri. Căutasem zile în șir până când descoperisem o mostră în catalogul unei firme, iar vânzătorul aproape că înnebunise încercând să mă convingă de faptul că modelul acela era mai potrivit pentru o cameră pretențioasă de hotel sau pentru vreo reședință simandicoasă, dar în niciun caz pentru o cafenea dintr-un orașel modest. Argumentul său era că materialul delicat de mătase se va deteriora rapid din cauza fumului și a aburilor, dar rămăsesem fermă pe poziții.

De-a lungul pereților așezasem rafturi din lemn alb, care acum erau încărcate cu cărți, casete din lemn lustruit și lumânări parfumate. Într-un colț pe o consolă trona un imens aranjament floral din gladiole albe și hortensii albastre și verzi. Era darul Diondrei cu ocazia inaugurării și îl făcuse singură (v-am spus că este extrem de talentată!). Sub ferestrele mari

Respect care se deschideau în zid din două nișe semiovale așezasem băncuțe din lemn acoperite cu perne în culori pastelate.

În ansamblu reușisem să obțin aspectul general pe care îl dorisem, acela de cafenea-bibliotecă-magazin de decorațiuni. Prinsesem un contract nesperat de avantajos cu prestigioasa firmă olandeză Lady Clayre, care urma să-mi furnizeze obiecte în stil *country-side*, iar prima comandă urma să sosească în câteva ore. Am oftat încântată și, după ce am scotocit în geantă după mănunchiul de chei și am stins rând pe rând luminile în urma mea am ieșit în aerul cald al nopții de sfârșit de iulie.

Abia apucasem să trag grilajul de siguranță când inima mi-a stat în loc. Auzisem ceva vag, ca un geamăt slab venind de foarte aproape. Am încuiat lacătul, privind de-a lungul străzii pustii și prost luminate. Și-atunci l-am văzut. Părea o mogâldeață ghemuită la intrarea în gangul care ducea în spatele clădirii, gang folosit ca pasaj de trecere pentru furnizori.

Cu răsuflarea tăiată m-am apropiat la câțiva pași de forma neagră și nedefinită, sperând din toată inima că era vreun sac de gunoi uitat de vreun locatar neglijent, dar în secunda următoare o mână se întinse fulgerător și îmi apucă strâns glezna dreaptă. Aoleu! Oare acesta era momentul când viața ar fi trebuit să mi se deruleze înaintea ochilor?

Geamătul se auzi din nou, puțin mai tare de data aceasta, iar eu mi-am luat inima în dinți și m-am aplecat spre omul, căci era un om, prăbușit lângă perete. Am deslușit un chip prelung, cu ochii

pe jumătate închiși. Răsufla greu, ca după o cursă cu obstacole, și m-am întrebat cum de găsisese forța necesară să mă apuce de picior și să mă țină atât de strâns.

— Domnule, am zis eu încercând fără rezultat să par calmă, sunteți rănit?

Sau beat mort? am adăugat eu în gând, apoi mi-am dat o palmă imaginară. Era mai mult decât evident că omul nu băuse, nu mirosea a băutură.

Ca să mă conving, am inspirat adânc. Nu, nu era nici urmă de alcool, dar imediat am simțit altceva, un iz dulceag de rugină umedă și instantaneu mă străbătură fiori reci de-a lungul coloanei, ca niște degete înghețate. Sânge.

Am recunoscut mirosul din prima secundă și realitatea mă izbi ca un șoc pentru că, deși eram familiarizată cu mirosul sângelui din perioada în care lucrasem la cabinetul veterinar, prezența aceluși miros, plutind pe o stradă pustie și întunecată, la trei dimineața, nu putea să însemne nimic bun.

— Domnule, am încercat din nou și m-am lăsat pe vine lângă rănit.

Mă privi în ochi. Pentru câteva clipe am fost incapabilă să mă mișc sau să vorbesc. Ochii străinului erau aurii, ca de felină, sau cel puțin așa păreau în lumina slabă și difuză a felinarului aflat la cel puțin cinci metri de noi. Mâna i se descleștă de pe glezna mea și se mișcă greoi spre buzunarul interior al hainei de parcă ar fi încercat să caute ceva. Gemu stins și mâna îi alunecă neputincioasă, în timp ce ochii aceia ciudați continuau să se holbeze la mine.

Respect pentru drepturile de autor
 M-am dezmeticit, deși mă simțeam oarecum ca și când aș fi privit o scenă dintr-un film, și mi-am trântit geanta jos pe trotuar căutând înnebunită telefonul.

— Trebuie să sun la 911. O să fiți bine, nu vă faceți griji.

Mâinile îmi tremurau violent și pentru o secundă m-am gândit că poate nici nu se întâmpla aievea, că era doar un vis urât, un coșmar: eu, Victoria, îngenuncheată lângă un străin care sângera în pragul cafenelei mele. Dar mirosul sângelui și gemetele bărbatului erau cât se poate de reale. Cu un oftat de ușurare am găsit telefonul și am început să formez numărul de urgență, dar brațul necunoscutului zvâcni.

— Nu, zise el încet. Nu este timp.

Vocea îi suna ciudat de calmă și asta m-a făcut să mă opresc și să mă uit la el. Zâmbea – *Dumnezeule mare, chiar zâmbea* –, iar în lumina slabă a telefonului am reușit să-i văd mai bine chipul acoperit cu dăre de sânge închegat. Era destul de tânăr, cu fața osoasă și păr negru, iar ochii aceia galben-aurii păreau aproape ireali.

— Ei nu trebuie să..., trase aer în piept și gemu din pricina durerii, apoi continuă, ei nu trebuie să știe unde este... doar lupul...

— Unde este ce anume, domnule, și despre ce lup vorbiți? am întrebat eu din ce în ce mai nedumerită și, fără să vreau, m-am gândit că poate se lovise la cap și acum delira.

Se mișcă puțin și haina elegantă din stofă gri – și ea pătată de sânge pe revere – i se deschise. Cămașa

albă de dedesubt era sfâșiată, iar o rană mare se căsca în partea dreaptă de la gât până sub coaste. Bărbatul îmi cuprinse ferm încheietura mâinii drepte cu care îmi acoperisem gura în încercarea de a-mi înăbuși strigătul de groază și am realizat că încerca să îmi îndese ceva în palmă. Ochii lui păreau că implora acum.

— Te rog, ai grijă. Nimeni nu trebuie să știe.

Am dat din cap, și el păru ușurat.

— Vă rog să mă lăsați să chem o ambulanță, am gemut, iar el zâmbi într-un fel care făcu să mi se zbârlească părul. Nu știu cum am reușit să formez numărul și nu am putut decât să sper că dispecerul înțelesese corect adresa pe care i-o spuseseam printre sughituri. Acum lacrimile îmi alunecau nestingerite pe obraji. Necunoscutul continua să mă țină de mână, zâmbind ca și cum totul era bine acum, ca și cum el încerca să mă îmbărbăteze pe mine.

— Vor fi aici în câteva minute, am zis după ce am încheiat apelul.

— Câteva minute..., repetă el.

Nu știam ce să fac sau ce să spun, apoi brusc m-am hotărât: m-am așezat pe jos lângă el și l-am sprijinit ușor. Nu știu cum de găsisem curajul să fac asta. Poate pentru că zâmbetul lui părea atât de liniștitor sau poate că părea cu adevărat inofensiv în momentul acela – *cât de superficială sunt!* m-am certat eu în gând – cert este că, fără să-mi dau seama cum, capul lui se odihnea acum pe genunchii mei, în timp ce eu mă sprijineam cu spatele de zidul tare și cald încă după arșița din timpul zilei.

Respect pentru *Comentarii* Cum vă numiți, domnule? am întrebat, dar el nu răspunse.

Se uita în sus la mine zâmbind și i-am zâmbit și eu printre lacrimi. Brusc, corpul îi fu cutremurat de câteva spasme, ca și cum ar fi vrut să tragă aer în piept și nu putea. Expiră lung, gura i se deschise larg, apoi chipul i se relaxă și degetele cu care mă ținuse ca într-o menghină slăbiră strânsoarea. Mâna îi căzu neputincioasă într-o parte exact în momentul în care am auzit sirena ambulanței la capătul străzii.

Îmi este greu să descriu cu exactitate ce a urmat. Paramedicii au înconjurat trupul necunoscutului în timp ce o femeie mă conducea spre ambulanță. Răspundeam mecanic la întrebările ei. Probabil că arătam groaznic. Dar acum eram îngrozitor de calmă, ca și când făcusem un duș rece. Ochii străinului și momentul acela îngrozitor când lumina din ei se stinsese mă făcuseră să înțeleg că totul se terminase, iar nefericitul om nu mai putea fi ajutat de lacrimi sau crize de nervi.

Auzeam vocile celor din jur, dar păreau îndepărtate și ireale. Apoi un polițist a venit să-mi ia declarația și am repetat pentru a nu știu câta oară povestea. Îmi amintesc c-am întrebat pe cineva cât este ceasul. Patru dimineața. Altcineva îmi puse aproape cu forța în mână un pahar de plastic plin cu un lichid fierbinte, dar nu aș putea spune dacă era cafea sau ceai. Nu l-am băut, l-am lăsat jos lângă trotuar și, câteva clipe mai târziu, unul dintre polițiști a dat peste el, înjurând copios când lichidul fierbinte și maroniu se vărsă stropindu-l pe pantofi și pe pantaloni.

Probabil că sunt în stare de șoc, trebuie că sunt în stare de șoc, altfel aș plânge sau aș tremura. Nu este ușor până la urmă să îți moară cineva în brațe, fie el și un necunoscut, mi-am zis.

Într-un târziu, am reușit să plec de acolo cu o mașină a poliției. M-am târât în pat, prea obosită ca să mai analizez toate evenimentele nopții, dar promițându-mi solemn că voi face asta de dimineață, mai precis după cele trei ore de somn pe care mi le puteam permite, având în vedere că în ziua aceea urma să aibă loc marea inaugurare. Și mai erau atâtea lucruri de pus la punct, furnizori de întâmpinat, facturi de plătit, detalii minuțioase de verificat.

În timp ce încercam să-mi eliberez mintea de toate aceste probleme stând întinsă în patul meu confortabil și moale, un gând nedorit, mai mult umbra unui gând care nu reușea să se contureze precis îmi tot bântuia mintea – *cine și de ce era bărbatul acela pe gangul întunecos, la acea oră târzie?* – dar, înainte de a putea să răspund, am căzut într-un somn greu și fără vise.

Așa cum mă așteptasem, ziua următoare s-a dovedit a fi o adevărată încercare. Nu numai că banda galbenă instalată de poliție în fața cafenelei și care avertiza că accesul în clădire era interzis mă împiedica să-mi desfășor activitățile programate, dar în prag mă aștepta un detectiv, ținând ostentativ în mână un carnețel și afișând un zâmbet rece și protocolar. După